

[*Birthe Wetlesen.*]

båden op ad lejderen på dækket af f. eks. store tankere.

Det er meget forkert, at loven ikke har gjort det muligt for lodserne at opnå fuld pension før det fyldte 67. år, og dette er bl. a. baggrunden for fremsættelsen af det foreliggende lovforslag, som vil muliggøre afsked med fuld pension fra det fyldte 65. år i tilfælde af svagelighed. Selv med denne nedsættelse kan man altså ikke sige, at pensionsalderen er helt rimelig, men pensionskassen har ikke ment at kunne magte det, hvis pensionsalderen blev sat yderligere ned, også under hensyn til, at man har valgt det i hvert fald i statens tjeneste ualmindelige at regulere de pensioner, der er beregnet efter ældre bestemmelser, således at disse pensioner bringes på niveau med pensioner, beregnet efter 1959-bestemmelserne.

Den foreslåede ændring af beregningen af afgiften til lodsreguleringsfonden, der muliggør en nedsættelse af afgiftsprocenten, synes rimelig, når man tager fondens stadig større overskud i betragtning. Det er en følge af lodserhvervets stigende indtægter.

Mit parti kan tilsige lovforslaget en meget villig behandling. Det hviler i usædvanlig grad på de synspunkter og principper, som partiet de uafhængige er talsmand for, bl. a. med hensyn til privat pensionsforsikring.

Forsvarsministeren (Victor Gram): Jeg er i den heldige situation at kunne takke samtlige ordførere for den overmåde villige behandling af det foreliggende lovforslag. Jeg er naturligvis meget villig til i et udvalg at se på enkeltheder i det omfang, man måtte ønske det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Orla Pedersen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om partsoffentlighed i forvaltningen.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1345, fremsættelsen i tidenden sp. 3454).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Holger Erikson: Det er en naturlig ting, at borgerne i et demokratisk samfund må være sikret mod overgreb fra myndighedernes side, herunder også, at enhver borger må være sikret mod, at der træffes afgørelse i forholdet mellem ham og en samfundsmyndighed på grundlag af oplysninger, hvis rigtighed han ikke har haft mulighed for at kontrollere, og som muligvis er forkerte. For så vidt var uviljen mod efterretningstjenestens hemmelige kartoteker udsprunget af den samme tankegang. Man oprørtes ved tanken om, at man i et sådant kartotek kunne være belastet med beskyldninger, som man ville have let ved at tilbagevise, hvis man havde haft kendskab til dem. Nu lå det i sagens natur, at der ikke kunne gives meddelelse til de pågældende om, hvad der stod i disse kartoteker, men i andre forhold kan der næppe være tvivl om, at anføres der udtalelser til skade for en person i en bestemt sag, må denne have mulighed for at få kendskab til dem og derved også mulighed for at tilbagevise dem, hvis deres indhold ikke kan holde over for en nærmere prøvelse.

Det var vel ud fra den opfattelse, at man i sin tid nedsatte den såkaldte offentlighedskommission, hvis betænkning forelå i 1963. Lovforslaget bygger med en enkelt skærpe på denne betænkning. Jeg skal ikke gå ind på forslagens enkeltheder, som er bekendt dels fra de omfattende bemærkninger til det, dels fra den højtærede justitsministers fremsættelsestale, men hovedsagelig nøjes med at fremføre nogle almindelige betragtninger, hvoraf den første skal være, at lige så afgjort som det er, at det, jeg lige har anført, er principielt rigtigt, lige så sikkert er det, at det i visse tilfælde kan være et tveægget sværd. Lad mig tage et kort eksempel.

En gift kvindelig folkepensionist søger